

בבית המשפט העליון

דנ"פ 4213/22

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המבקשת: נטליה קמינסקי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון
בע"פ 2188/22 ובע"פ 2274/22 מיום 7.6.2022 שניתן על ידי
כבוד השופטים ד' ברק-ארז, ע' ברוך וד' מין

בשם המבקשת: עו"ד יחיאל לאמש

החלטה

זוהי בקשה לקיים דיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה (השופטים ד' ברק-ארז, ע' ברוך וד' מין) בע"פ 2188/22 ובע"פ 2274/22 מיום 7.6.2022 (להלן: פסק הדין).

1. נגד המבקשת (המערער בע"פ 2274/22) ואדם נוסף, מר מיכאל גולדברג (המערער בע"פ 2188/22; להלן: גולדברג) הוגש כתב אישום שבו יוחסו להם עבירות שוחד ותיווך לשוחד, בהתאמה. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, שבו הודו המבקשת וגולדברג במסגרת הסדר טיעון, המבקשת תיווכה בין דורשי עבודה ובין גולדברג, עובד ציבור שהועסק בלשכת התעסוקה כפקיד השמה וייעוץ. בכתב האישום צוין כי גולדברג נהג להזין נתונים כוזבים בעניינם של דורשי העבודה על מנת שאלו יקבלו דמי אבטלה שאינם זכאים להם, וזאת בתמורה לכספים ולמתנות. במסגרת הסדר הטיעון, הגיעו המבקשת וגולדברג להסכמה עם המשיבה לפיה, בין היתר, המשיבה תעתור לעונש של 11 חודשי מאסר בפועל, בעוד שהמבקשת וגולדברג יוכלו לטעון באופן חופשי ביחס לרכיב זה של העונש.

2. לאחר ששמע את טענות הצדדים, הרשיע בית המשפט המחוזי בבאר שבע את המבקשת בשורה ארוכה של עבירות תיווך בשוחד לפי סעיף 295(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ואת גולדברג בעבירות מרובות של לקיחת שוחד לפי סעיף 290 לחוק העונשין. ביום 7.3.2022 גזר בית המשפט המחוזי בבאר שבע על המבקשת ועל גולדברג שבעה חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצר; 12 חודשי מאסר על תנאי; וקנס בסך של 15,000 ש"ח או 10 חודשי מאסר תמורתו.

3. המבקשת וגולדברג ערערו לבית משפט זה על גזר הדין ועתרו להמרת עונש המאסר בפועל שהושת עליהם בעבודות שירות. ביום 7.6.2022 דחה בית משפט זה (השופטים ברק-ארז, ברון ומינץ), פה-אחד, את שני הערעורים. בית המשפט סבר כי אין מקום להתערב בעונשים שנגזרו על המבקשת ועל גולדברג. בהקשר זה הוטעם כי יש להעניק משקל מכריע לעובדה כי מדובר במקרה של שוחד בשירות הציבורי; לכך שהוסכם בהסדר הטיעון שהמשיבה תעתור לעונש מאסר בפועל; ולכך שהעונשים שבית המשפט קמא גזר על השניים ממילא מגלמים את הנסיבות המקלות בעניינם. לבסוף ציין בית המשפט העליון כי אמנם למבקשת ולגולדברג אין עבר פלילי, אך מעשיהם אינם מסתכמים במעידה חד-פעמית, שכן הם הורשעו בגין "מסכת של מקרים עם ריבוי מעשים". על יסוד האמור נדחו ערעורי המבקשת וגולדברג ונקבע כי עליהם להתייצב לריצוי מאסרם בפועל ביום 1.9.2022.

4. המבקשת, שלא השלימה עם פסק הדין, הגישה את הבקשה שלפניי וכן בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין. לטענתה, פסק הדין מתיר אכיפה בדרגות ופוגע בעיקרון השוויון, מאחר שעשרות מעורבים נוספים בפרשה, אלו שנתנו את השוחד והיו שותפים מלאים לביצוע העבירות, לא הועמדו לדין. המבקשת סבורה כי בנסיבות המקרה עומדת לה טענת הגנה מן הצדק ועוד היא מלינה כי פסק הדין לא נתן ביטוי לכלל טענותיה בנושא. לבסוף, המבקשת טוענת כי פסק הדין מנוגד להלכות שיצאו מלפני בית משפט זה ומוליך לתוצאה קשה המכשירה את התנהלותה המפלה של המשיבה באופן שעלול לפגוע באמון הציבור במערכת אכיפת החוק ובמערכת המשפט.

5. דין הבקשה להידחות. בפסק הדין בענייננו לא נפסקה כל הלכה ודומה כי אף המבקשת אינה טוענת אחרת. מדובר בפסק דין תמציתי המתמקד בנסיבות הפרטניות של המבקשת ושל גולדברג. טענות המבקשת רובן ככולן נוגעות לתוצאת פסק הדין ולמשגים שנפלו בו, לשיטתה. טענות אלה הן טענות ערעוריות מובהקות שאינן מקימות עילה לקיום דיון נוסף (דנ"פ 1175/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (14.2.2019); דנ"פ 2562/19 חאטב נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (2.5.2019)). למעלה מן הצורך יוער כי סוגיית

אי העמדתם לדין של נותני השוחד בפרשה כלל לא נדונה בפסק הדין נושא הבקשה לדיון נוסף, ולפיכך אין מקום לדון בה לראשונה במסגרת הליך של דיון נוסף (דנ"פ 3009/22 כהן נ' היועצת המשפטית לממשלה, פסקה 13 (30.6.2022)).

אשר על כן, הבקשה נדחית, ועמה הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, י"ח בתמוז התשפ"ב (17.7.2022).

ה נ ש י א ה